

Konduktører, som enten ikke gjøre Noget eller ikke vide, hvad de skulle gjøre. Man ser ogsaa der en Del Personer tilstede med Guldtreser om Kaffjetten, men det er, som om de ikke høre til Jernbanevæsenet; thi de sige ikke et eneste Ord. Ogsaa det bringer Konfusion. Jeg tror, at man med Willighed kunde forlange, at der skulde være flere tilstede, eller at de tilstede-værende skulle være de Rejsende lidt mere behjælpelige med at finde den Kupe, de skulle ind i. Forøvrigt er det langfra min Mening, at dette skulde opfattes som en Klage over Konduktørerne. Paa ingen Maade! Jeg tror ikke, at der er Grund til at klage over vore Jernbanekonduktører. Ivertimod, jeg skal villig erkjende, at de ved alle Leiligheder ere forekommende. Jeg skulde snarere tale deres Sag, idet jeg tror, at man med meget ringe Beføstning kunde forandre de Gange, de gaa paa, naar de skulle afhente Billetterne. Det er i Virkeligheden undertiden et halvbrækkende Arbejde, og navnlig maa vi her ikke glemme, at vi ikke kunne sammenligne vort Land med andre Stater, hvor man har et mildt Klima. Ser i vort navnlig om Vinteren kolde Klima, hvor Konduktøren for at beskytte sig mod Kulden er nødt til at have en hel Mængde Klæder paa, er den Marsch, han foretager udenfor paa Brædderne, virkelig farlig. Jeg tror, at dette Forhold kunde forandres, ialtfald gjøres en hel Del bedre og lettere for dem, og at der maafe ogsaa kunde blive lidt mere Sikkerhed for dem ved en Forandring, som ikke vilde koste synderligt. Jeg vil, inden jeg slutter min Dmtale af Jernbanerne, udtale det Haab, at man ikke igjen skal opleve at have den Uergjælse at læse i Bladene, at Statsjernbanen har solgt 11 selvboede Heste à 15 Kr. pr. Styk. De bleve rigtignok solgte til en Slagter, jeg tror i Fredericia og det blev senere sagt i Aviserne som en Slags Uudfyldning for Salget af de selvboede Dyrs Kjød, at Slagteren havde sendt Kjødet til Udlandet. Om han har gjort det, veed jeg ikke, men i hvert Fald gjør det ikke Sagen bedre. Jeg for mit Vedkommende, og jeg tror de fleste med mig, vilde ikke synes om, naar vi læse i udenlandske Blade, at man i Udlandet havde solgt selvboede Kreaturer og sendt Kjødet til Danmark. — Jeg skal dernæst gaa over til Routen Korsør—Kiel. Indtægten af denne Route er iaar nedsat med ikke mindre end 100,000 Kr. Nedsættelsen er beregnet efter dette Aars første Kvartals Indtægt. Nu vide vi jo nok, at det første Kvartal er ikke det bedste for Rejsende, saa jeg vil dog tro, at Nedsættelsen er vel stor. Ikke desto mindre vide vi Alle, at vi iaar paa denne Route have faaet en Konkurrent i de tydske Skibe, der gaa om Dagen. Noorvidt vi selv ere Skyld i, at denne Konkurrent er kommen, er et Thema, som jeg ikke skal komme ind paa. Jeg personlig har den Overbevisning, at det er vor egen Skyld. Vi have ikke passet

denne Route, som vi skulde, og vi gjøre det ikke endnu. Det er dog forunderligt! Vi have ikke passet den, da vi ingen Konkurrent havde, og nu, da vi have en Konkurrent, gjøre vi heller ikke Noget. Jeg har selv i Sommer for at overbevise mig om, hvorledes disse tydske Skibe ere, gjort en Rejse med dem, og jeg har haft den Glæde at se, at hverken Skibene eller Kosten kan sammenlignes med vore Skibe eller vor Kost. Ikke desto mindre er der naturligvis Mange, der tage med de tydske Skibe, nemlig dels Lydstere og dels Folk, der ønske at rejse om Dagen istedetfor om Natten. For at vise, hvorlidt vi gjøre for at tilfredsstille Passagerer, der gaa med vore Skibe, skal jeg blot tillade mig at nævne et Par Exempler. Det ene er, at, naar jeg om Aftenen Kl. 7 kommer til Kiel og vil gaa ombord paa det danske Postskib, saa siger man: Nei, De maa ikke gaa ombord; De kan ikke komme ombord før Klokken er 9! Naar nu Folk, der bo i Nærheden af Kiel, komme fra Landet ind til Byen Klokken 6—7 og ikke maa gaa ombord, tvinger man disse Rejsende til at gaa hen paa en Gæstgivergaard. Det synes de naturligvis ikke om. Jeg har spurgt mig for og forhørt mig ombord, hvorfor det egentlig ikke var tilladt at komme ombord Klokken 7. Der blev ikke svaret noget Bestemt, men jeg fik det Indtryk, at den egentlige Grund var den, at Kapitainen sov og ikke maatte forstyrres. Om det nu virkelig forholder sig saaledes, skal jeg lade staa hen. En anden væsentlig Klage er den, at, naar jeg gaar fra Korsør med Skibet til Kiel og ikke skal længere end til Kiel, saa forlanger man desuagtet, at jeg skal staa op om Morgenen Klokken 5½ og gaa fraborde samtidigt med de Passagerer, som gaa videre til Hamborg med Toget Klokken 6½. Nu gad jeg nok vide, hvor Pokker en Rejsende, som rejser til Kiel i Oktober, November eller December Maaned, skal gaa hen Klokken 6½—7 om Morgenen i Kiel! Han er tvungen til at gaa paa en Gæstgivergaard og ikke alene gaa derhen, men ogsaa til at banke Folk op for at komme ind; det er en stor Gene; jeg har selv haft den, saa jeg kan paatale den som et virkelig Jattum. Det blev negtet mig engang, og saa blev der sagt, at, naar man henvendte sig til Kapitainen, kunde man faae Tilladelse til at blive ombord til Kl. 7. Anden Gang, jeg rejste denne Tour, sagde jeg til Stewarten om Aftenen: Vil De sige til Kapitainen, at jeg bliver i Kiel, og derfor ønsker jeg ikke at blive kaldt paa imorgen samtidigt med de andre Passagerer!

Formanden (Rabbe): Maa jeg indstyre den Bemærkning, at disse administrative Detailler begynde at hjerne sig noget fra selve Finantslovsforslaget.

Stürup: Det gjør mig ondt. Jeg ansaa disse Bemærkninger for nødvendige, for at man